№ 136. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 12 November.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

De aangekondigde grondwets-herziening.

Er zijn omstandigheden, waarin het beter is te zwijgen en gunstiger tijdstippen aftewachten, om de stem der reden te doen hooren.

In zulke omstandigheden verkeerden wij, toen de regering, miskennende het gevoelen van hen, die eene voorgestelde herziening der grondwet hadden aanbevolen, allen die het behoud niet waren toegedaan, als het ware, in den ban deed en het gevaar, om onverzoenlijke partijschap te stichten, trotseerde. Vreesde de regering zoo groot onheil niet, een aanzienlijk deel der oppositie deed het wel en zweeg; maar zij zat daarom niet stil. De regering had haar het middel in de hand gegeven om hare vrienden en vijanden te kennen; zij sloot zich en werd zoo krachtig, dat zij elk oogenblik in staat was te zeggen: wil de regering onze goede bedoelingen miskennen, wil zij ons, als waren onze aanhangers geene Nederlanders meer, verstooten, het zij zoo, wij zullen onszelve genoeg zijn. — Zoo stonden de zaken, toen van den troon eene grondwets-herziening werd afgekondigd, welke moest geleid worden door dezelfde mannen, die van *het behoud* als het ware hunne leus hadden gemaakt. Het kon niet anders of die toezegging baarde eerder mistrouwen dan tevredenheid. De oppositie toch wil geene toegevendheid; zij wil overtuiging. — Alleen dan zal eene grondwets-herziening het verlichtste deel der natie tot eensgezindheid stemmen, wanneer zij gegrond is op de innige overtuiging, dat de beraamde instellingen het best het algemeen welzijn kunnen bevorderen. — Wanneer en hoe en bij wie die overtuiging geboren is, moet elk braaf man, die het wel met zijn vaderland meent, onverschillig zijn; of daar eerzucht en eigen grootheid mede gemoeid zijn, doet weinig ter zake. Sir Robert Peel is van het stelsel van bescherming tot dat van concurrentie en van vrijen handel overgegaan; wie spoort zijne innige beweegredenen op? Wij streden nooit voor personen, maar nemen het goede van waar het komt, en zoo het geldt het welzijn der natie en zelfs het belang van nuttige zaken, leggen wij allen persoonlijken afkeer ter zijde.

De grondwets-herziening is van den troon afgekondigd, er valt dus niet meer aan te twijfelen; wat moet nu de met zoo zwarte kleuren afgeteekende oppositie doen? zij moet toonen, dat zij is verongelijkt; zij moet rustig de voorstellen der regering afwachten, er op vertrouwende, dat deze in haar eigen belang zal begrijpen, dat eene nietige, onbeduidende herziening, slechts eene getuigenis van hare zwakheid en weinig doorzigt zoude zijn en de oppositie met al de krachten zoude versterken, welke zij verloor. — Doet daarentegen de regering krachtige stappen op den weg van den vooruitgang, dan zal de oppositie hare verlangen en wenschen weten te matigen, hare leden zullen een deel van hun bijzonder gevoelen weten opteofferen, om iets beters te verkrijgen dan hetgeen is en de regering zal, waar zij tot dus verre tegenstand vondt, ondersteuning vinden.

Het is dan ook bepaaldelijk tot de bladen der oppositie dat deze woorden zijn gerigt. De voorstellen der regering moeten openbaar worden; waartoe dus een voorbarig mistrouwen? Wij hebben oogen om te zien, ondervinding, die ons tegen misleiding waarborgt; de leden van de partij des vooruitgangs kennen elkander, zij kunnen overleggen en beramen wat te doen staat. Zij willen het welzijn der grootste menigte, dat is het juist wat hen van hunne staatkundige tegenpartij, die slechts het welzijn van bevoorregten beoogt, onderscheidt. Het zal dus niet moeijelijk zijn te beslissen, of zij voor of tegen de herziening, zoo als die zal worden voorgesteld, moeten ijveren. Het is bij onze oppositie niet te doen om linten of bedieningen; het is haar te doen om de veerkracht der natie optewekken en daardoor het algemeen welzijn te bevorderen.

Laten wij dus hopen, dat de herziening een wezenlijke stap voorwaarts zal zijn, en zoo zij dat is, haar met al onze magt ondersteunen; zoo neen, dan moedig voortgewerkt op den weg van den tegenstand en met klem onze krachten ontwikkeld!

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, den 6. November. In de afgeloopene maand maakte de heer *Sprenger*, reiziger van eene beroemde geweerfabriek te Luik, kennis met mejufvrouw *M.*., een jong schoon meisje van naauwelijks 16 jaren, te Berlijn. Weldra ontstond wederzijdsche liefde en na 14 dagen verkeering, verzocht de heer *Sprenger*, die 30 jaren oud was, de hand van jufvr. *M.* De ouders hadden niets tegen dit huwelijk, daar de heer *S.* bewees een goed bestaan te hebben, stonden hetzelve toe, op voorwaarden, dat zij met de voltrekking nog eenigen tijd zouden wachten. *Sprenger* was hiermede niet tevreden en vertrok den 28. Oct. in stilte met zijn meisje naar Dresden. De ouders snelden hen na, en, na zich geregtelijk verzekerd te hebben, dat het huwelijk onmiddelijk zou worden voltrokken, keerden zij naar Berlijn terug. Den 28. Oct. ontvingen zij een brief van hunne dochter, waarin deze schreef, dat daar het huwelijk niet mogelijk was, zij besloten hadden in dien nacht om 12 ure te sterven. De ouders snelden naar Dresden, vonden de geliefden levende, en deden al het mogelijke om hen tot andere gedachten te brengen. Zij bleven bij hen, en wilde hunne dochter weder mede naar Berlijn voeren. Nadat alles in schijn geschikt was, begaf men zich des avonds nog in den schouwburg. De dag van het vertrek brak aan; niemand bemerkte eenige verandering, en men begaf zich naar den ijzeren spoorweg. Daar men te vroeg was, vertoefde men in het station gebouw. Bij de eerste luiding, stapten de ouders in een coupé, doch de verliefden bleven nog praten. Bij het tweede luiden, nam *S.* een hartelijk afscheid en loste eene pistoolschot door het hart van mej. *M.* Zij was oogenblikkelijk dood. *Sprenger* deed een stap terug en doodde zich met een tweede schot.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 6. November. Men hoort thans veel van het aanhouden van rijtuigen op de openbare wegen, maar met eene onverschrokkenheid als zulks in den nacht van den 3. dezer geschied is, daarvan had men sedert geruimen tijd geen voorbeeld gezien. Eene diligence, welke eene som van 64,000 francs moest overvoeren, was onder geleide van twee gendarmen van Nantes vertrokken; te Pont-Salles, tusschen Vannes en Auray, gekomen, werd zij door eene bende van achttien gewapende en vermomde manschappen aangevallen. De conducteur gaf den postillon bevel de zweep over de paarden te leggen, doch op hetzelfde oogenblik losten de aanvallers hunne geweren en doodden daardoor twee paarden. De twee gendarmes, die vooruit gereden waren, keerden nu in galop terug; eene schermutseling volgde, een der gendarmes werd gedood en de ander ijlde hierop naar Auray om hulp te halen. Inmiddels maakten de boosdoeners zich van 40,000 francs meester, en trokken daarmede weg; het overige schijnen zij niet zoo spoedig gevonden te hebben. Den reizigers, die zich in de diligence bevonden, is geen leed gedaan.

— De graaf *Noé*, pair van Frankrijk heeft tot staving van het dezer dagen in de *Gazette des Hôspitaux* medegedeelde geval van genezing der cholera door middel van den ether, aan dat blad een brief geschreven, waarin hij het volgende vermeldt. Tijdens het heerschen dezer ziekte te Parijs werd zijne oudste dochter er door aangetast. De geneesheer, dien hij had laten roepen, kwam niet spoedig genoeg, weshalve hij zelfs de voortgangen der ziekte wilde stuiten. Hij gaf haar eenige droppels zwavel-ether, gemengd met brandewijn en water, te drinken. De koude die zij over het geheele ligchaam had gevoeld, hield na eenigen oogenblikken op, en werd vervangen door een overvloedig en langdurig zweet. Afwisselend liet de graaf haar gedurende acht of tien uren een grein calomel en een grein opium innemen. Toen de geneesheer kwam, keurde hij volkomen goed wat de graaf *Noé* gedaan had en vervolgde die behandeling. Eenige dagen later was de zieke volkomen hersteld weder op de been.

— Uit Audruick schrijft men van den 2. November: « De graaf *de Gomer* is gisteren door de correctionele regtbank van St. Omer veroordeeld tot 2 maanden gevangenis en 200 fr. boete, als hebbende op een jongen, *Blanc-Bonnet* genaamd, die in een boom geklommen was, geschoten. De jongen is wel gewond, doch aan de betere hand.

« De procureur des konings heeft van dit vonnis geappelleerd. Gisteren begaf de graaf *de Gomer* zich met een geladen geweer in het bosch van het park. Bij den boom gekomen, alwaar hij op den jongen had geschoten, deed hij een gebed, plaatste de tromp van het geweer voor het hart en schoot zich dood. Deze zelfmoord heeft een' smartelijken indruk gemaakt."

— Zekere heer *Dorey* heeft een middel uitgevonden om de wijzerplaten van uurwerken aan openbare gebouwen, torens, kerken enz. op zoodanige wijze te verlichten, dat het uur op een grooten afstand zigtbaar is. De uitvinder gaat op de volgende wijze te werk, om deze uitkomst te verkrijgen: Op eene glazen schijf ter dikte van een Ned. duim schrijft hij, met een mengsel dat uit loodwit en lijnolie bestaat, de verdeelingen der uren en minuten. De wijzers vervaardigt de heer *Dorey* ook uit glas, die hij met hetzelfde mengsel bestrijkt. Deze glazen schijf wordt, om

---

MODERNE HOLLANDERS.

SCHETSEN UIT DE PORTEFEUILLE VAN DOORN.

De volgende schetsen, lezers, zijn uit het gebied der werkelijkheid opgeteekend; hunne kleur is zeker niet bemoedigend voor hem die het wèl meent met vaderland en volk, doch ik zou echter, hoe hard het ook valle, er gerust durven boven zetten: Zoo zijn er!

Moge ze u door de lezing eenig nut aanbrengen, en wat veel zegt, hier of daar, deze of gene de oogen openen, ten einde hem te doen terug treden van den afgrond aan welkers rand hij staat, dan is de moeite van het te boek stellen honderdvoud beloond.

Intusschen heb ik bij deze het genoegen, welwillende lezers, mij met zeer veel achting te noemen,

U WelEdele Dw. Dienaar,

Aardenburg, in Augustus 1847. DOORN.

EERSTE SCHETS.

HOE MIJN NEEF PETRUS, DE ZWERVER, MIJ OP REIS ONTMOETTE, EN WELKE KAN DIENEN VOOR

Inleiding.

De avond was donker en de regen stroomde als een zondvloed naar beneden, of werd door den ruwen Boreas opgenomen en als het schuim der branding eener onstuimige zee, den wandelaar in het aangezigt gejaagd.

Br.! wat was het koud! 't was een weêr waar men geen hond, laat staan een mensch zou doorgejaagd hebben, en toch hoorde ik op straat kletterende voetstappen, ongeveer als een ligt dragonder-officiertje, op de stoep zijner bello maakt. Ik was op reis, doch daar ik zoo wat overgemakkelijk uitgevallen ben, gaf ik van het verder reizen eenvoudig weg de maan, en baricadeerde mij in den hoek van den keukenhaard eener Vlaamsche herberg, met een stevig gepookte liter uitzet voor mij, van welk bier Bello, de meid; en Threse, de waardin, mij de schitterende hoedanigheden opnoemden; onder welke deze, dat men er niet zoo ligt steenen van in de blaas kreeg als wel van andere bieren, niet de minste was. De kastelein, een dikke vent, zat dommelig en slaperig voor mij, aangezien de waardin, wier vleugel-adjudant hij eigenlijk was, goedgevonden had zoo weinig mogelijk notitie van hem te nemen. Het spoorgetril kwam intusschen al nader en nader, bereikte eindelijk de stoep, hield stil en werd vervangen door een gebons op de voordeur, wonder wel in trio-accoord met het gebulder van den wind en het geplas van den regen. Kom Sies, zeide mijne goedhartige hospita, kom, ga reis zien welk volk daar is, en is het koperen munt, dan koperen zielmis, hoor je; of anders, je scheept hem maar geheel en al af. Sies vloog op den wenk zijner vrouw heen, doch volbragt haar bevel naauwelijks ten halve, daar de kloppende op zijne vraag wie hij was, hem vierkant te onderste boven liep, onder den uitroep: beroerde vent, dat zal je bij 't vuur wel vernemen. Treze schoot naar voren, doch keerde lagchende terug, daar de man, welke in een overjas gebakerd en uit een vervaarlijke porceleinen pijpenkop dampende, niemand anders was dan mijn respectable Neef Petrus, alias de Zwerver.

Hoe hij eigenlijk mijn Neef was, weet ik nog niet; of onze geslachtslijst slechts tot Abed-Necho of tot Adam moest afdalen, weet ik nog minder, doch ik geloof, voor 't naast, dat Petrus en ik van Joodsche afkomst zijn, daar wij beiden zoo tamelijk weten hoeveel één bril kost. Hoe het zij, een Neef blijft Neef, vooral in 't land van Cadzand en op het winkelboek van den kruidenier. Dat hij Petrus heette weet ik ook. Petrus immers beteekend steen, hard, sterk, en daar nu Neef met een tamelijk breeden kop ter wereld kwam, in welkers mond reeds twee baktanden zaten, besloot men dat het wel een jongen met een kop worden zou en een hart als een roggebrood, waarom men hem, te meer daar er twee over-oud-tantes, van wie toch niets te erven viel, om twisteden, eenvoudig weg Petrus noemde. Petrus, alias de Zwerver. Doch van waar nu dien alias, en juist de zwerver, - waarom niet Petrus de dikkop, - Petrus de steenkop of zoo iets? 'k Ga 't u ook al vertellen toehoorders.

Toen Petrus jong was, was hij een liefhebber van lezen, vooral van reisbeschrijvingen, waaronder de Voyage van Jan Jansz. Struijs; het verhael van schipper Willem Ysbrandz. Bontekoe en de Ses nieuwe reise van Jan Mocquet de voornaamste waren. Vandaar dan ook reeds vroeg zijne zucht tot reizen en zwerven, waartoe *hem* zijn goedvoorziene goudbeurs steeds wel te pas kwam, doch bij *mij* een streep door de rekening veroorzaakte, daar ik zijn eenige erfgenaam ben; doch welke erfenis, bij slot van rekening, wel bestaan zal in een afgesleten wandelstok en een paar oude zevenmijls laarzen met sporen, die mij thans bitter weinig zullen te pas komen, aangezien de kouriers thans per extra spoortrein reizen en de electro-magnetische telegraphen de bedoelde laarzen over-

haar voor breken te bewaren, in een koperen ring gevat en van achteren met zwart fluweel bekleed. De plaat, die eerst doorschijnend was, wordt dan donker, en op den zwarten achtergrond komen de cijfers gedurende den dag met eene schitterende witheid te voorschijn. Eenige er achter geplaatste lampen verlichten deze plaat des nachts zoodanig, dat men met een eenvoudige tooneelkijker te Honfleur het uur kon lezen dat het uurwerk van het museum te Havre aanwees. Het geheele geheim bestaat in het goed plaatsen der lampen, en de uitslag is waarlijk verbazend.

— De heer *Lamarque* is de uitvinder van een middel om de vuurwapenen met een zoodanige juistheid aan te leggen, dat het leveren van een veldslag in het vlakke veld daardoor onmogelijk wordt. De proef kan zonder kosten genomen worden. Opdat de uitvoering evenwel spoedig zoude geschieden, dienden de geweren, enz. eenige verandering te ondergaan. De minister van oorlog heeft thans de plannen van den heer *Lamarque* in handen.

NEDERLANDEN.

LEYDEN, den 8. November. In den loop der voorgaande week vervoegde zich bij den heer *S. N. K.* alhier, een persoon, met verzoek hem tien muntbilletten, elk van ƒ 100, tegen goud in te wisselen. Gemelde heer, geen argwaan voedende, voldeed aan zijn verzoek; doch bemerkte een paar dagen daarna, toen hij de muntbilletten wilde uitgeven, dat hij schandelijk bedrogen was en dat zij allen valsch waren. Na gedane aangifte hiervan, heeft de politie alle pogingen in het werk gesteld om den pleger van dit bedrog op te sporen.

Te 's Gravenhage is niet alleen de bedoelde persoon, maar ook nog een handlanger en de vermoedelijke vervaardigers der valsche muntbilletten in hechtenis genomen.

— Te Gorredijk, prov. Vriesland, zijn *vier* broeders, welke het volgende jaar in de lotiag vallen. De moeder van dezelve beviel tweemaal in één jaar van tweelingen.

— Men verneemt als eene bijzonderheid, dat den 5. November te Gadlinze de vrouw van den winkelier *W. Mulder* allervoorspoedigst, zelfs zonder eenigen bijstand van geneesheer of vroedmeester, bevallen is van drie levende welgeschapen kinderen; zijnde de kraamvrouw en de jonggeborenen alle zeer wel.

—

De toestand van Zwitserland is op dit oogenblik zeer zwaarwigtig en dreigend. De kanonschoten die aan den voet der Alpen zijn gevallen kunnen de ernstigste gevolgen hebben.

Het kabinet der Tuilerieën heeft willen smoren, wat het een revolutionair smeulvuur noemt; doch wie zegt ons of de regering van *Louis Philippe* daardoor niet een gevoeligen slag aan haar gezag heeft toegebragt, en een hevig en onafzienbaar oorlogsvuur heeft ontstoken! De zwitsersche liberalen zijn niet zoo verre verwijderd van hen die hun sympathie toedragen! De loop der volken levert dikwerf van die onverwachte voorvallen op welke, buiten den gewonen loop der gebeurtenissen, het aanzien der zaken ten eenemale veranderen, en het kon wel zijn dat wij op het punt staan een van die oogenblikken te beleven.

(*de Burger.*)

INGEZONDEN STUKKEN.

(*Vervolg van onze vorige*)

Eene menigte dagbladen bevatten het volgende register van alle overtolligheden, die de koning van Pruissen, een landsvader, op zijne jongste reis langs de Rijn, met zich gesleept heeft. Een gansch heir van lieden, die door het volk onderhouden moeten worden, in zulke dure tijden. Voor den keuken en den champagne-kelder is uitmuntend gezorgd.

Z. M. de koning. De minister graaf *von Stollberg* met bedienden; de minister *von Bodelschwingh* met bedienden; de luitenant-generaal *von Neumann* met bedienden; de hofmaarschalk graaf *von Keller* met bedienden. De vleugeladjudant majoor *von Bonin* en de hoofdman vrijheer *von Hiller* met bedienden, de lijfarts en hofarts van den staf Dr. *Grimm* met bedienden; de geheime kamerdienaar *Schöning* met bedienden, 2 kamerdienaars, een directeur der garderobe, 2 lijfjagers, een wagenmeester, de reis-postmeester *Baldi* met bedienden; de geheime kabinetsraad *Illaire* met bedienden; geheim civiel-kabinet: de geheime hofraad *Büsching*, de justitie-raad *von Strampff*, de geheim-secretaris *Frecse* en 1 kanzelarij-dienaar; — militair kabinet: de geheime krijgsraad *Müller*, de overste-luitenant *Iffland*, majoor *von Schöler*, twee geheime kabinets-secretarissen, een kanzelarij-dienaar, 17 koninklijke lakkeijen en jagers; 6 dames lakkeijen, 1 keukenmeester, 2 mondkokken, 1 champagne kok, 1 bakkersmeester, 1 braadmeester, een braadknecht, 1 keukenknecht, 1 kuiper, 1 kelderknecht, 2 bedienden over 't zilver, 1 poetsvrouw van 't zilver, 1 koffijzetter, 1 huishofmeester, 1 huisknecht. — Z. K. H. de kroonprins van Beijeren, 2 adjudanten met bedienden, 1 Pruissische officier tot dienst van eer, 1 officiant, 1 kamerdienaar, 7 lakkeijen. — Z. K. H. prins *Karel* van Pruissen; gevolg als het bovenstaande. — Z. K. H. de prins van Pruissen, 2 adjudanten met bedienden, 1 kamerdienaar en 2 lakkeijen. — Z. K. H. prins *Wilhelm* van Pruissen, 1 adjudant, 1 kamerdienaar, 2 lakkeijen. — Z. K. H. prins *Albert* van Pruissen; adjudanten: majoor *von Stosch* en *von Tallois* met bedienden, 1 kamerdienaar, 1 lakkei en 1 rijknecht. — Z. K. H. prins *Karel* van Pruissen, 1 adjudant, 1 kamerdienaar en 2 lakkeijen. — Bovendien 2 koninklijke stalmeesters; de geheime finantie-raad *Fost* en een beambte des ministers *Bodelschwingh*; insgelijks de keizerlijke Russische overste *von Benckendorf* met 2 bedienden.

—

ELBERFELD, 6. Oct. Tot de erbarmelijke berigten over de reis langs den Rijn des «Allerhoogsten" (*id est* de koning van Pruissen) die men in de servile bladen van den Rijn leest, kan ik u een feit mededeelen, dat waarschijnlijk niet in Pruissische bladen ter sprake zal komen, en waaruit blijkt, dat Z. M. de verhandelingen van den algemeenen landdag vlijtig bestudeerd en dezelve plaats voor plaats zeer ter harte genomen heeft. — De gemeenteraden te Elberfeld en Barmen hadden uit hun midden eene deputatie benoemd, om den koning te Benrath den ouden oorzin van overgeërfde onderdanen-trouw weder te uiten. Het zij nu, dat Z. M. op de reis van Trier tot Dusseldorf reeds tot walgens toe met dergelijke serviele spreekwijzen gevoederd was geworden, of dat hem, hetgeen waarschijnlijker is, de medeleden der deputatie niet bevielen, de afgevaardigden werden niet ontvangen, terwijl daarentegen de burgemeesters van Elberfeld en Barmen tot het diner werden uitgenoodigd. Aan tafel zeide de koning luide tot den opperburgemeester van Elberfeld: «Ik begrijp niet, hoe de Elberfelders, die ik steeds voor goede onderdanen gehouden heb, en in wier midden ik altoos gaarne vertoefde, in eene deputatie aan mij een man hebben kunnen kiezen, als *von der Heydt*, een man, die mijn hoogzalige vader in 't graf geschandvlekt en mij beleedigd heeft. Zeg den Elberfelders, dat zij door *von der Heydt* slecht vertegenwoordigd zijn."

Von der Heydt, die vroeger te Sans-Souci steeds welkom was, de man, die met ridderorden en titels getooid is, had bij de beraadslaging over de jodenwet de bevoegdheid van den staat, om zich in de inwendige godsdienstige aangelegenheden der verschillende godsdienstige genootschappen te mengen, bestreden, en het volgende gezegd: «Zoo is bijv. eene evangelische kerkverordening en eene agenda (1) *met dwang* ingevoerd, waarin voorgeschreven is, om te bidden, dat de *tegenwoordige* landsvader als voorbeeld der christelijke godsdienst behouden moge blijven; wat met verstandige grondbeginselen onvereenigbaar is."

Deze woorden hebben hem de ongenade des konings op den hals gehaald.

Aan den afgevaardigde *v. Vincke* heeft de koning zijn ongenoegen daardoor betuigd, dat hij bij de onthulding van het gedenkteeken des ouden *v. Vincke* te Ruhrort, zich met de beide naast den afgevaardigde staande broeders welwillend onderhouden, maar *hem* echter geen woord verwaardigd heeft! Zeer smartelijk!

Aan de Munsterschen, wier afgevaardigde, zoover wij weten, in de witte zaal geen enkel woord gezegd heeft, heeft de koning het compliment gemaakt, dat hun vertegenwoordiger ook op den vereenigden landdag *trouw* en vast aan den aangeboren vorst is gebleven.

—

(†) DUSSELDORF, 11. October. Ziehier nog eenige daadzaken omtrent de reize des «Allerhoogsten" door onze omstreken. Gelieft zelf een besluit te trekken en gevolgtrekkingen te maken, uit deze monarchale carravane, die hier overal eene regte *Sahara* der onverschilligheid of geheel van antipatie gevonden is. Nergens ook slechts eene kleine dosis onderdanen-trouw, niets als gemaakte enthousiasmus der regering. Toen de koning door onze stad reed, sprongen eenige lustige, bij ieder *krakeel* gaarne tot schreeuwen bereidwillige straatjongens (*gamins de Dusseldorf*) om des «Allerhoogsten" rijtuig, welke hulde, bij gebrek aan betere, welgevallig werd opgenomen. De inwoners bleven meest te huis en de *vivat's* van enkelden stoorden de *hurrah's* van de straatjongens niet. Die voortreffelijke jongens hadden hunne paar grosschen verdiend (2); eenige maakten fraaije buitelingen over 't hoofd, om den «Allerhoogsten" door de afwezigheid van de *vivat's* der burgers schadeloos te stellen; maar de landsvaderlijke geldbeurs liet geen zilvermunt regen nederdroppelen op de luimige stratenjeugd, die op andere dagen niet zou durft schreeuwen en zelfs eenige geheel ongepaste spotternijen, als: «Leve *Rulps!*" (oprispeling, boer, of is 't hier een eigen naam?) enz. met de *hurrah's*, als doornen in het het rozen-bouquet der begroeting vermengde.

(*Vervolg hierna.*)

(1) Een kerkboek, inhoudende de plegtigheden.
(2) Alweder: *C'est comme chez nous.*

(Noten van den Vert.)

MENGELINGEN.

De troonrede van Z. M. den Koning heeft mij aanleiding gegeven, om ook eens iets door middel van de nieuwsbladen te doen opmerken. Het is namentlijk, om, ware dat mogelijk, de aandacht uit te lokken op de aanzienlijke massa gronden, welke in onze omstreken reeds dadelijk, of in de gevolgen, voor bedijking vatbaar zijn; terwijl ik mij veroorloof in bedenking te geven, in hoeverre zoodanige indijkingen zouden kunnen vallen in de termen, bedoeld bij voornoemde troonrede, dat is, in hoeverre zij bevorderlijk kunnen zijn aan de uitvoering van werken van algemeen nut. Schrijver dezes vermeent zulks als zeker te mogen houden, en is daarbij van oordeel, dat bovendien aanzienlijke Rijks Domeinen voor den staat daar uit zouden geboren worden. Met juistheid weet hij de oppervlakte evenwel niet te noemen; intusschen schat hij dezelve op *dertig duizend gemeten*, welke, bepolderd zijnde, gemet voor gemet, ƒ 500 à ƒ 1000 waarde aanbieden. Moge de aandacht van de regering hiervan uitgaan en met vrucht daarop gevestigd zijn, dat geve God! en bijaldien zulks eenpunt van onderzoek mogt kunnen uitmaken, hoop ik, dat de behandeling aan geen domperS zal worden toevertrouwd; namentlijk niet aan diegenen, welke, om der wille hunner bekrompene denkbeelden, stijf blijven staan bij het oude, en daardoor de vooruitgang des tijds bestrijden.

BATH, den 3. November 1847.

Een vriend van zijn vaderland.

(*Goessche Courant.*)

Een werkman, bezig aan eene herstelling van den gevel van een koninklijk paleis, had het ongeluk naar beneden te storten. Hij overleed aan de gevolgen van den val; men zou echter even goed kunnen zeggen, dat hij zijn leven verloor tengevolge van te weinig *gehechtheid* aan het vorstelijk huis.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 11. November. Sedert den 9. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Gezina Beerta, R. J. Wever, hennip, Herman Elisabeth, J. Broring, beide Riga, lijnzaad; Maria Antonette, J. D. Christen, Trieste, stukgoed; Queen, T. L. Riche, Rio-Janeiro, koffij; Christine, N. E. Nielsen, Livorno, rogge; Einigkeit, P. Braman, Fernambuc, stukgoed, Einigkeit, J. H. Scholty, Liverpool, klipzout.

Voor Brussel bestemd:

La Perceverant, J. A. de Vries, Villa-Nova, vijgen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Die Traube, J. F. Lange, Oostzee, Catharina Louise, J. Tickmeijer, New-Castle, Frederik, J. P. Munck, Sunderland, alle ballast.

— Door de Nederlandsche loodskotter is op den 5. dezer ter hoogte van de Singels gepraaid, het barkschip Anna Maria Catharina, kapitein Dircks, uit de Zwarte zee komende en naar Amsterdam bestemd.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

11 November 1847.

De Nederlandsche	mudde.	De Nederlandsche	mudde.
O. Z. Tarwe (1846) .	f 12.00	Z. Gr. Erwten . . .	f 10.00
N. dito dito . . .	- 9.50	W. Witte dito . . .	- .
O. W. Tarwe (1847) .	- 15.00	Z. Paardenboonen .	- 5.80
Nieuwe W. dito . .	- 9.75	W. Koolzaad . . .	- 11.65
N. Z. Rogge . . .	- 7.50	Zomer dito	- .
Winter garst . . .	- 5.90	Gort No. 3	- 18.00
Zomergarst	- 5.45	« « 2	- 16.00
Haver	- .	« « 1	- 14.00
Boekweit (Vreemde)	- .	Raapolie . . .	f 39.00 p. v.
W. Witteboonen . .	- 10.00	Patentolie . .	- 41.00 -
Dito Bruineboonen .	- 10.00	Lijnolie . . .	- 38.00 -
W. Paardenboonen .	- 6.00	Lijnkoeken f .	de 104 st.
W. Gr. Erwten . . .	- 10.50	Raapkoeken « 84.00	- 1040 -

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 ure.

Sluiting des avonds . 6 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

bodig maken.

Neef Petrus en ik zijn Nederlanders door geboorte en overtuiging. Wij beminnen ons vaderland, en gelooven het op de regte wijze te beminnen, daar wij in 't geheel niet schroomen de gebreken, onder welke hetzelve lijdt, zoo mogelijk te genezen; of althans te helpen genezen; waarbij de spreuk: zachte medicijnmeesters maken stinkende wonden op den voorgrond staat.

Onze voorouders van moeders zijde waren Fransche refugiés; die van vaders zijde, echte onverbasterde Zuid-Hollandsche Rotterdammers, wij zelve Zeeuwsche Vlamingen. Dus van het gekruiste ras, zijnde de Fransche *vitesse* door Hollandsch-Zeeuwsch-Vlaamsch *flegma* behoorlijk getemperd.

Wapenschild, met of zonder dwarsbalk, kunnen wij niet vertoonen; nogthans zijn wij van adel, en wel van den ouden geijkten adel der Adamieten. Mijn Neef Petrus is ridder en behoort tot de orde van den dag, welkers spreuk is: ras om te hooren, traag om te spreken. Ik zelve heb ook veel uitzigt om ridder te worden, en dan zal ik een medalie dragen waarin drie gekroonde L. prijken, staande aldus L. L. L., dat Leven, Liefde en Leed beteekend; ten minsten toen ik in den Haag eens een jas kocht was er op de borst eene lus, gerende de snijder daarvan voor redenen: UEd. is immers gedecoreerd; waaruit men gelooven zou dat het hier te lande ridders regent. Mijn Neef, zult gij bemerkt hebben, is ongehuwd en ik ook. Hij dewijl hij de vrouwen haat, als wijlen zeker groot man de katten; ik, dewijl ik nog het ideaal eener vrouw niet gevonden heb, ofschoon mijn Neef Petrus geprobeerd heeft om er, ondanks zijn afkeer, eene voor mij te zoeken. Doch dat deed hij ook al heel dom, immers hij volgde de les van Cats:

Wilt gij een bups en rustig wijf,
1. Neemt eerst uit Nederland het lijf;
Neem dan nog tot zoo waarder pand,
2. Het aangezigt uit Engeland;
En verder nog, geloof me vrij,
3. Een tong uit Braband dient er bij;
4. En doet er bij een Hollands hart,
Dat niet te ligt verslingert werd.
Maar zoo gij wilt den hoogsten prijs
5. Zoo haalt de billen uit Parijs.
Voeg dit bij een, geminde vriend,
Zoo hebt ge een wijf gelijk u dient.

Daartoe ging de man om nommer 1 en 4 naar de Amsterdamsche snijkamer, om nommer 2 naar Londen, om 3 naar Brussel en om 4 naar Parijs; doch toen dat heele boeltje aan elkander gesoldeerd was, kon ik er net zoo veel mee doen als zeker heer met de goudmijnen aan de kust van Gunea; 't was een dood element, zoodat ik wel genoodzaakt zal zijn te wachten of te adverteren.

Mijn Neef Petrus is een wonderlijke patroon; hij rookt als een steenoven, ondanks het prikkelbaar zenuwgestel onzer zoetwaterdames; doch, om de wil dezer pekelzonde, heeft hij reeds menige verkoudheid moeten uitzweeten, welke hij op het dek der stoomboot, den wagon van een spoortrein of de impériale eener diligence opgedaan heeft. Hij drinkt een stevig glas bitter en kan een hartig maal doen, almede tot groote ergernis veler reizigers en reizigsters, welke zich op reis met tranenbrood, alias in bouillon gedoopte beschuitjes, voeden. Doch wat zal ik u al veel zeggen; wanneer gij eens een oudachtig, tamelijk dik heer, met een pijp in den mond en een stok in de hand, vooral zonder parapluie, in een groenen rok met blinkende knoopen gekleed, en met gespoorde laarzen aan, ontmoet, wed dan maar tien tegen een dat het mijn Neef Petrus is. Deze Neef kwam dan, zoo als boven gezegd is, bij mij in de herberg, waar hij mij na een flink avondmaal mededeelde, dat hij van voornemen was, zich naar the united states of North-Amerika te begeven, ten einde daar de boel eens op te nemen; gevende hij voor reden, dat alles eens met eigen oogen te willen zien, dewijl de couranten daar juist zoo veel van mededeelen als de berigtgevers geweten willen hebben; ja, vooral om de hem verdacht voorkomende redenen, dat een paar dier bladen, geschreven onder den onmiddelijken invloed van zeker noodlottig gesternte en geruggesteund door het niet onaardige salaris van ettelijke gouden willempjes of papieren godekens, juist altoos, alsof het spel spreekt, jobstijdingen van het land mededeelen; iets dat reeds oud is, zoo als men zien kan aan de verspieders van het beloofde land, welke wonderveel wisten te vertellen van Enakskinderen, en volgens zeggen van Neef Petrus zijn er die overal, dus ook in ons welgelukkig vaderland.

Ik deed volstrekt geene moeite om Neef van zijn besluit af te brengen, wetende dat dit even goed was als met een houtje in de goot morsen. Kom, dacht ik, ga je gang jongen, je kunt overal sterven, daar zijn er net zoo wel dood gevallen van drie trappen als op een koopvaardijschip; je kunt net zoowel den nek breken op het fort Behoud als den weg van alle visch gaan op den breeden oceaan. Dus ik had er vrede mede. Voor zijn vertrek gaf Neef mij menig goede raad, en daar zijn togt wel een mooije zomersche dag duren zou, en men toch niet weten kon of hem niet iets menschelijks overkomen zoude, gaf hij mij zijne portefeuille, thans de mijne, uit welk ik u provisioneel iets wenschte mede te deelen. De berigten uit Amerika zullen later wel volgen, als de strenge winter zal voorbij en wij levende en wel zullen wezen. Doch verwacht daarin niets van industrie en werkloon, van landbouw en opbrengst, van kunst en kritiek, o neen! Neef Petrus bemoeit zich niet meer met de tammen; langs de vele wateren der Missouri zwerft en doolt hij om, onder de eenvoudige kinderen der woestijn; ja zijn schoonste ideaal was en is nog steeds zich daar eene hut te bouwen, eene vrouw te nemen en kinderen te verwekken, welke, geheel onderscheiden van de moderne Hollanders, met forsche hand den klemmenden lasso om de halzen der brieschende rossen zullen werpen en de pijlen zullen begraven in de ingewanden van den woud-os; — want dit is hem verkieselijker, dan de eentoonigheid van oud-Nederland.

Het verschil tusschen de stammen der woestijn en de stammen aan Rijn en Maas is groot; de eersten zijn oorspronkelijk, de laatsten geheel en al verbasterd. (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.